

и по водопадчетата риби и раци, кой ще се катери по дърветата, кой ще ходи по гъби из гората? Все Христо.

Колко пъти се бе връщал в къщи с пробита глава, с издрани крака, колко пъти се бе давил в реката, та трябваше да свестяват буля Ботйовица, майка му, горката, която си имаше и без това достатъчно грижи и работа по своите седем рожби! Нали все от палавост и лудини, без малко не си бе извадил окото, когато бе паднал и убол челото си на една хурка, та белегът личеше отда-леч...

Даскал Ботйовлезе в къщи, подаде шубата на втория си син, след това изми ръце и пое от дъщеря си разгънатия пешкир, снежнобял, с копринени кинари. Когато седна на трапезата, той изгледа поред цялата челяд, сви вежди и се обърна към стопанката си:

— Къде е Христо?

Руменото лице на буля Ботйовица пребледня. Хубавите ѝ черни очи бързо сведоха взор към земята и тя отвърна едва чуто:

— Няма го още в къщи...

Даскал Ботй се навъси още повече и мълчаливо започна да се храни. Жена му и децата стояха като попарени, навели чело над хляба. Ала всяка хапка им пресядаше. До тогава това не се беше случвало. Бащата да седне на трапезата, а Христо да го няма още в къщи. Какво не минаваше през ума на бедната майка. Тия вировете на Тунджа! Какво се бе случило с детето, та да се забави дотолкова? Нещо недобро...

Същите мисли минаваха и през ума на бащата, но той не смееше да ги сподели с никого. Изведнъж той спря да се храни и се послуша. Да. Това бе гласът на Христо. Той говореше с никого. Даскал Ботй направи знак на другите да не мърдат, стана и погледна навън. Имаше никой. Излезе на двора. Пълна тишина. Тъй ли му се бе чуло? Тръпки полазиха по гърба му. Какви ли не страхо-